

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ธรรมอุทยาน

ก่อนจ้งหัน

พระกรรมฐานเราจัดอาหารใส่บาตร เอาช้อนลงไปตักอาหารอยู่ในบาตรมาฉัน แบบเจ้าชู้ขุนนางมันดูไม่ได้นะกรรมฐานเรา อย่างอื่น ๆ เราไม่เกี่ยว สำหรับพระในวง กรรมฐานปฏิบัติอรรถธรรมจริง ๆ แล้ว เอาช้อนไปตักอาหารอยู่ในบาตรมาฉัน เป็นพระ กรรมฐานเจ้าชู้ขุนนาง เราเห็นอยู่เสมอ ขวางตาเหลือเกิน อันนี้เป็นเหตุที่เราจะคิดมาก ก็จากพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรานี้ ท่านว่าพระกรรมฐาน ท่านพูดเฉพาะท่าน เวลาจัดอาหาร แล้วจะฉัน เอาช้อนตักอาหารในบาตรนี้มันขวางทันที ก็ฉันเพื่อความเห็นภัยแล้วทำไม จึงต้องเอาช้อนเอาอะไรไปตัก ฉันแบบเจ้าชู้ขุนนาง เข้ากันไม่ได้เลย ท่านว่าอย่างนี้

เราไม่ทราบว่ ตั้งแต่ฉันมานานเท่าไรไม่รู้ท่านหยุดเลยเรื่องช้อน ไม่เคยเข้าไป ตักอาหารในบาตรมาฉันเลย ฉันด้วยมือ ท่านว่าอย่างนั้น มีมือใช้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร เป็นหลักธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องส่งเสริม ที่นี้พระกรรมฐานเราไปทำอย่างนั้นมัน เลยส่งเสริมไปแล้ว ท่านว่าฉัน เวลาเราไปไม่เคยเห็นท่านฉันด้วยช้อนนะ เอาช้อนตัก อาหารในบาตรมาฉันเราไม่เคยเห็น แต่เวลาท่านพูดก็จำได้อย่างนี้ละ ไม่ทราบว่ท่าน หยุดมาตั้งแต่เมื่อไรเรื่องเอาช้อนตักอาหารในบาตรมาฉัน ท่านว่าแบบเจ้าชู้ขุนนาง จัด รวมลงในบาตรก็เพื่อจะพิจารณาเห็น อนิจจัง ทุกขัง อนตตา อสุภะอสุภัง แล้วเหตุใดจึง เอาช้อนมาตักอาหารในบาตรมาฉัน แบบเจ้าชู้ขุนนางไม่เห็นโทษ ท่านว่าจ้ะ ท่านไม่เอา เลยท่านว่าจ้ะ

เวลาเราไปหาท่านก็ไม่เคยเห็นท่านฉันช้อนนะ เอาช้อนตักลงในบาตรไม่เคยเห็น ฉันก็ฉันด้วยมือเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น แต่พระหน้าด่านมีนะ ท่านใส่ปัญหาเอา พระหน้า ด่าน พระเจ้าชู้ พระขุนนาง พระโอ้อ่าฟุ่ฟ้า กรรมฐานชี้หมาอะไรก็ไม่รู้แหละมันแฝงอยู่ ในพ่อแม่ครูจารย์มั่นเห็นด้วยตานี้เรา ไม่ยอมใครง่าย ๆ นะ โอ้อ่าฟุ่ฟ้า ท่านก็ไม่ว่าอะไร ยังไม่ถึงกาลที่ท่านว่าท่านไม่ว่าแหละ พอถึงกาลแล้วฟ้าดินถล่มนะพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ ท่านมีแต่ใส่ปัญหาเท่านั้นละ

เวลาเราไปเที่ยวไปอะไร ๆ กลับมา ท่านหากพูดกับพระแหละ ท่านมหาไปนาน มานักนะ ไปชดช้ายชดชวอยู่ไหนหน้า ท่านว่าจ้ะ ท่านมหาไปนานแล้วยังไม่เห็นกลับมา เลย คือไปเที่ยว ถึงกาลเวลาที่ควรจะกลับมา ก็เอาปัญหานั้นขึ้น ท่านมหาหนีไปหาชดช้าย ชดชวอยู่ไหนนา ทั้ง ๆ ที่ท่านรู้แล้วว่าเราไม่เคยฉันช้อนเลย ท่านตีพระตัวมันหน้าด่าน อยู่โน้นแหละ ไปหาชดช้ายชดชวอยู่ไหนนาท่านมหา ว่าจ้ะ เวลามาพระก็เล่าให้ฟัง ๆ

เราก็บอกว่า นี่กบาลพวกเธอทั้งหลายนี้ ท่านตีกบาลเธอทั้งหลายรู้ไหม ผมเคยฉันท้อนเมื่อไร ท่านทั้งหลายเห็นไหม เราข้าสองเข้าไปอีกเลย มันหน้าด่านพระกรรมฐานนี้แบบเจ้าชู้ขุนนาง โอ้ๆ อ่าๆ ดูไม่ได้นะพระเราลูกศิษย์ตถาคต เป็นผู้สง่าราศีด้วยศีลด้วยธรรม ความสำรวมระวัง ความมักน้อยสันโดษ นี่เป็นเครื่องประดับพระ

ไอ้อ้ออ่าฟูฟ่าเป็นแบบโลกเขา เลยโลกไปอีก เป็นส้วมเป็นถ่านไปหมด มันดูไม่ได้นะเลอะเทอะ จิตใจมันด้านด้วยกิเลสแล้วเอาเถอะนะ มันไม่ฟังเสียงใครง่าย ๆ แหละ จิตใจมันด้านกลายเป็นคนหน้าด้าน พระหน้าด้านไปหมด

เราไปอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มัน ตั้งแต่ไปไม่เคยเห็นท่านฉันท้อน เวลาท่านพูดขึ้นมาเราถึงรู้ ท่านหยุดมาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เวลาเอาช้อนตักอาหารในบาตรมาฉันนี่ ก็เราฉันทด้วยความเห็นภัย รวมลงในบาตรนั้นก็เพื่อความเห็นภัย ท่านว่า แล้วยังจะเอาช้อนมาตักขึ้นมาฉันอย่างนี้มันขัดกันมาก เลยไม่ฉัน ท่านว่าฉัน แต่เวลาเราไปท่านจะหยุดแต่เมื่อไรไม่รู้ เวลาท่านพูดขึ้นมาถึงรู้

แต่พวกกรรมฐานขุนนางเรานี้เป็นยังงัยฟัง ไปที่ไหนไอ้อ้ออ่าฟูฟ่า กรรมฐานขุนนางยิ่งออกไปนี้แล้วเอาละนะ อาตมา ขึ้นนะ มาจากสำนักอาจารย์มหาบัว กำลังอยากลองเครื่องเดี่ยวนี่นะ มันมีนะพระเก่งๆ แถวนี่ มันเอาครูบาอาจารย์ไปจับจ่ายขายกินด้วยความหน้าด้านของมันมีนะ เลวลงทุกวันๆ พระเรานี่ ใจเลวลงทุกวันต่ำลงทุกวัน ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นของเลวไปหมด วัดเลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน พระกลายเป็นมูตร เป็นคูเคยมีเหอ ก็มีอยู่ในกับพวกเรานี่แหละ วัดเลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน พระเณรที่อยู่ในวัดก็กลายเป็นมูตรเป็นคูไปหมด

มันเลอะเทอะมากแล้วนะ จิตใจต่ำทราวมเสียวอย่างเดียวเท่านั้น เห็นมูตรเห็นคูถเป็นของดีของดี เห็นทองคำธรรมชาติเป็นของเลวไปหมดแล้ว มันพลิกนะจิตใจ จิตใจมันพลิกเสียวอย่างเดียวเท่านั้นละ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๐๓๗ กิโลกรัม หลังจากมอบแล้วได้ทองคำน้ำไหลซึมเพิ่มถึงวันที่ ๑ กันยายน ได้ ๕๓๙ กิโล ๖ บาท ๕๕ สตางค์ ถ้ารวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเข้าด้วยกันก็เป็นจำนวนทองคำ ๑๑,๕๗๖ กิโล ๓๙ บาท ๔๔ สตางค์ เราได้พยายามที่สูดพิน้องทั้งหลายกรุณาทราบ เราติดดินอยู่ทุกวันนี้ เราไม่ได้ติดดินเพื่อเรา เราพอทุกอย่างแล้ว เราไม่เอาอะไรทั้งหมด สามโลกธาตุปล่อยหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือภายในใจเลย ที่มาแทนกันก็คือเมตตา ความเมตตาที่ละที่ไปไหนติดดินนูนนี้ไป มีแต่ความเมตตาทั้งนั้นนะ

ชนของเข้าสู่คลังหลวง ก็คือความเมตตาต่อพี่น้องชาวไทยทั้งประเทศนั้นแหละ ไม่ใช่อะไร เมตตาครอบครัว จึงต้องชวนขายตลอดเวลา เหมือนหนึ่งหลวงตาเป็นคนขอทาน เป็นนักรบกวณ กวนนั้นกวนนี้ ก็กวนเข้าไปสู่คลังหลวงเพื่อพี่น้องทั้งหลายนั้นแหละ หลวงตานี้ไม่เอาอะไรเลย บอกให้ชัดเจน การปฏิบัติธรรมปฏิบัติมาทำทั้งหลายให้ทราบเสีย ธรรมถึงความพอ พอ ก็เลสไม่มีพอ เหมือนไสเชื้อเข้าหาไฟ ไสเข้าไปเท่าไรเปลวจรดเมฆๆ ที่จะให้ไฟพอเชื้อไม่มี ให้กิเลสพอสิ่งทั้งหลายที่กวนเข้ามาไม่มี แต่ธรรมมี

วุสิต์ พุทธุมจริย์ กตฺ กรณีย์ เท่านั้นพอ ไม่มีอะไรเพิ่มเข้าอีกแล้ว ตัดออกก็ไม่ได้ เพิ่มเข้ามาอีกก็ไม่มี เรียกว่าพอดีๆ เต็มสัดเต็มส่วน วุสิต์ พุทธุมจริย์ จิตใจสมบูรณ์เป็นธรรมทั้งแท่งแล้วในใจดวงนั้น นั้นละบำเพ็ญมาให้ถึงขั้นนั้นแล้วเป็นธรรมทั้งแท่งพอหมดเลย ที่เราได้ติดดินเพื่อพี่น้องทั้งหลายอยู่ทุกวันนี้ เราไม่ได้ดินเพื่อเราเราบอกแล้วชัดเจนเลยที่เราพอทุกอย่าง เราไม่มีอะไรที่จะเอามาเพิ่มอีก อะไรที่เอามาเพิ่มมันสูงต่ำขนาดไหนกับธรรมชาติที่มีอยู่ในหัวใจนี้เอามาเพิ่มเป็นยังงี้ มันต่ำกว่ามันก็เข้ากันไม่ได้ แน่ะ ถ้าสูงกว่านั้นมันก็ไม่มี

ธรรมนี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว คำสรรเสริญนิทานจึงต้องตกไปๆ หมด ไม่มีอะไรสูงกว่าธรรมชาตินั้น นั้นละท่านว่าใจพอพออย่างนั้นละ ถึงพอแล้วก็ตามความเมตตาก็ครอบไปหมดทั่วโลก ที่นี้พยายามชวนขายหาสมบัติเข้าสู่หัวใจของชาติเรามีอะไรบ้าง ฟังซินะ ทองคำก็ตั้งเป็นหมื่นนูนของง่ายเมื่อไร ทองคำของเรา ๑๑,๐๓๗ กิโลครึ่ง ทองคำเข้าแล้วนะ รวมทองคำประเภทนั้นประเภทนี้เข้าไปอีกเป็น ๕๓๗ กิโล แล้วรวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเข้าด้วยกัน เป็นทองคำ ๑๑,๕๗๖ กิโล ๓๙ บาท ๔๔ สตางค์ นี่ละทองคำที่เราได้เข้าคลังหลวง จากการชวนขายของพี่น้องทั้งหลายที่เราเป็นผู้นำ

เราทำเพื่อประโยชน์แก่โลกจริงๆ เราไม่เอาเราไม่แตะอะไร ทุกอย่างเราไม่เอาเราพอ จึงเรียกว่าพอ ไม่เอาอะไรเลย สมบัติเงินทองข้าวของมาเท่าไรออกช่วยโลกทั้งนั้น เราจะกำนี้ไม่มีเลยแบตตลอดเลย จึงเรียกว่าพอ ไม่งั้นไม่เรียกว่าพอ กำๆ เอาควาโน้นคว้านี้ไม่พอ กิเลสตัวไม่พอเหมือนไฟได้เชื้อ เอาไสเข้าไปเชื้อ เปลวมันจรดเมฆนูนเปลวไฟกิเลสจรดเมฆมันได้เชื้อมาก ถ้าธรรมแล้วเป็นน้ำดับไฟ ดับพริบๆๆ เย็นตลอดเลย

เราเทศน์อย่างนี้ก็ออกทั่วประเทศไทย ควรจะเป็นคติตัวอย่างได้แล้วจากธรรมเทศนาที่แสดงมาด้วยความชวนขาย ด้วยความเมตตาเต็มสัดเต็มส่วนต่อพี่น้องทั้งหลาย เราไม่เอาอะไรเราอุตสาห์พยายามเต็มกำลังความสามารถ อะไรๆ ที่จะเข้าสู่

จุดส่วนรวมเราเสาะแสวงมากสงวนมากทีเดียว เข้าๆ ไม้ให้ออก มีเท่าไรให้เข้าอย่าง
เดียวๆ พยายามที่สุด เราตายแล้วเราไม่เอาอะไร ทั้งๆ ที่ดินอยู่นี้ตายแล้วสละหมดเลย
สมมุติทั้งปวงไม่มีเหลือในใจ เวลานี้ก็มีสมมุติที่เหลืออยู่ในใจ เช่นร่างกายนี้ก็ป็นสนาม
แห่งโลกธรรม ๘ เอา เขาจะติจะชมอะไรเขาก็ติได้ชมได้ในกิริยาอาการเหล่านี้ แต่
ธรรมชาตินั้นไม่มี หมด หมดโดยสิ้นเชิงไม่มีที่ตำหนิ แม้เจ้าของเองจะตำหนิก็หาที่
ตำหนิไม่ได้ หมด ท่านเรียกว่าพอ

จิตใจเมื่อบำเพ็ญให้พอแล้วพอหมด ไม่มีอะไรจะเอื้อมเข้าไปถึง สรรเสริญก็ไม่
สูงกว่าธรรมชาตินั้น นิทานสรรเสริญต่ำกว่าทั้งหมดๆ เข้าไม่ได้ เพราะฉะนั้นโลกธรรม
๘ จึงตกออกหมดในจิตของท่านผู้บริสุทธิ์แล้ว ท่านไม่เอาอะไร นี่พยายามเต็มกำลังมา
๕๗ ปีนี้แล้วมั่งที่ได้เริ่มสอนเพื่อนฝูงพระเถรอยู่ในป่าในเขาแต่ก่อน อยู่ในป่าในเขามิ
แต่พระแต่เถรอยู่ในป่าในเขาด้วยกัน แล้วก็ค่อยเคลื่อนย้ายออกมาๆ เป็นห่วงโยมแม่

โยมแม่นี้ก็ทราบชัดเจนแล้ว พุดง่ายๆ เราอยู่ห้วยทรายมันแสดงฤทธิ์อยู่นั่น พอ
ตื่นเช้าขึ้นมา โอ้ ผมนี่นึกว่าจะหมดภาระอะไรๆ แล้วจะไปสะดวกสบายอยู่กินไปมาเป็น
ตายสะดวกสบายไม่สบายแล้วนะ แน่ะ ได้ปรากฏโยมแม่แล้วเมื่อคืนนี้ อย่างนั้นนะ
จะต้องได้กลับไปหาโยมแม่ก่อน พอจากนั้นพรรษาที่ ๔ เรียกร้อยแล้ว กลับมาก็เอาโยม
แม่บวช มันก็พัวพันกันมาจนกระทั่งบัดนี้ผิดที่ไหนล่ะ พอกำหนดไว้แล้วมันก็เป็นอย่าง
ที่ว่า

นุ่นเป็นอยู่ห้วยทราย นึกว่าจะไปสบายหายห่วง มากี่ชายมันเกี่ยวกันกับโยมแม่
โอ้ แล้วกันไปไหนไม่ได้แล้ว โยมแม่มาเกี่ยวข้องอยู่นี้แล้ว ก็มาจริงๆ มากี่โยมแม่บวช
ง่ายที่สุด จดหมายบอกมา บอกว่าให้เตรียมตัวไว้เรียกร้อย ทุกอย่างให้ตัดออกให้หมด
เรื่องกังวลมาตั้งแต่วันเกิด คราวนี้ให้สลัดออกให้หมดให้เอาธรรมเข้าสู่ใจ จะให้โยมแม่
บวชบอกมาเลย ไปนี้จะเอาบวชเลย พอเสร็จแล้วมา โยมแม่ก็เตรียมพร้อมแล้ว บวช
ปุ๊บเลย พาไปจันทบุรี กลัวโยมแม่จะเป็นห่วงเป็นใยกับลูกกับหลานอะไรก็พาไปโน้น
พอเสร็จจากโน้นแล้วกลับมาสร้างวัดที่นี่แหละ อยู่จนกระทั่งโยมแม่เสียไป

นี่ละสายห่วงมันมีอะไรมันไม่ได้ผิดนะ ถ้างกำหนดไว้เรียกร้อยแล้วไม่ผิดบอก
งั้นเลย มันแน้อยู่ในหัวใจ ว่าอะไรเป็นอะไรๆ มันแน้อยู่ในหัวใจชัดเจนแล้วถึงจะพูด
ออกมา ไม่ได้พูดสุมสุมห้านะ เอาโยมแม่บวชก็หายห่วงไปละ ที่นี้มันก็เกี่ยวโยงกันไป
หมด ในคราวนี้มากขนาดไหนโยมแม่เป็นเหตุ ถ้าโยมแม่ไม่ได้บวชในคราวไม่มีใครนะ จะ
ไม่มี นี่ก็เต็มอยู่เห็นไหมล่ะ เป็นบ่อแห่งความกังวลุ่นวายอยู่ในนั้นหมด เราก็เลยหนัก
มาตลอดละ หนักจนกระทั่งวันตาย ให้เบาบางไม่เบาบาง

โกณฑลญ โณญาสิ วต โภ โกณฑลญ โณญาสิ พระอัญญาโกณฑลญะได้รู้แล้วหนอ ๆ รู้ธรรมอันนี้ จะไม่กลับมาเกิดอีกแล้วพูดง่าย ๆ ประจักษ์อยู่นั้น พระอัญญาโกณฑลญะก็ออกมาอย่างเด็ด ๆ

ตามธรรมดาท่านแปลในตำรับตำรานั้นแปลเป็นธรรมดากลาง ๆ ยงฺกิญฺจิสมฺมุทฺตมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธมฺมํ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาสีงั้นย่อมดับเป็นธรรมดา นี่ท่านกล่าวเป็นกลาง ๆ แต่สำหรับท่านผู้รู้ธรรมด้วยความสะอาดใจอย่างฟ้าดิน ถล่มนี้แล้วท่านจะไม่แปลอย่างนั้น ท่านจะไม่ออกอุทานอย่างนั้น ไม่เช่นนั้นไม่สมกับว่าอุทาน สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาสีงั้นย่อมดับเป็นธรรมดา นี่ในปริยัติท่านแสดงแต่ผู้รู้ธรรมเห็นธรรมด้วยความสะอาดใจอย่างสะท้อนโลกนี้แล้วว่า สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น นั้นขึ้นรับกันปึง อะไรไม่ดับ นั้นเห็นไหมละ ท่านรู้อันนี้ปึงแล้วทุกสิ่งทุกอย่างเกิดแล้วดับทั้งนั้น อะไรไม่ดับ อันนี้ไม่ดับ นั้น ให้มีเครื่องพยานกันอย่างนั้นซีอย่างพระอัญญาโกณฑลญะ

การปฏิบัติธรรมเป็น อกาลิโก ทำบาปได้บาปทำบุญได้บุญตลอดไป ใครอย่าประมาทนะ คำสอนนี้เป็นคำสอนของศาสดาองค์เอกไม่มีใครสอนผิดเพี้ยนต่างกันเลย แม้ชนิดหนึ่งไม่มี บาป บุญ นรก สวรรค์มีบอกอย่างนี้เหมือนกัน ใครฝืนก็จมเลย ถ้าใครปฏิบัติตามก็จะค่อยตะเกียกตะกายไปได้เป็นคนดีเรื่อย จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพานได้ เอาละวันนี้พูดเท่านั้นละว่าจะไม่พูดก็มาก ก็ดีแล้วให้ได้ฟังทั่วหน้ากัน ธรรมะนี้เป็นธรรมอุทานออกมาจากหัวใจเลย ธรรมะที่เทศน์อยู่เวลานี้ไม่ได้ไปหาลูป ๆ คล่า ๆ ที่โน่นที่นี้ ถอดออกมาจากหัวใจที่ปฏิบัติมารู้เห็นอย่างนั้นประจักษ์ใจแล้วใส่ออกมาผาง ๆ เลยไม่สะทกสะท้าน เอาละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ